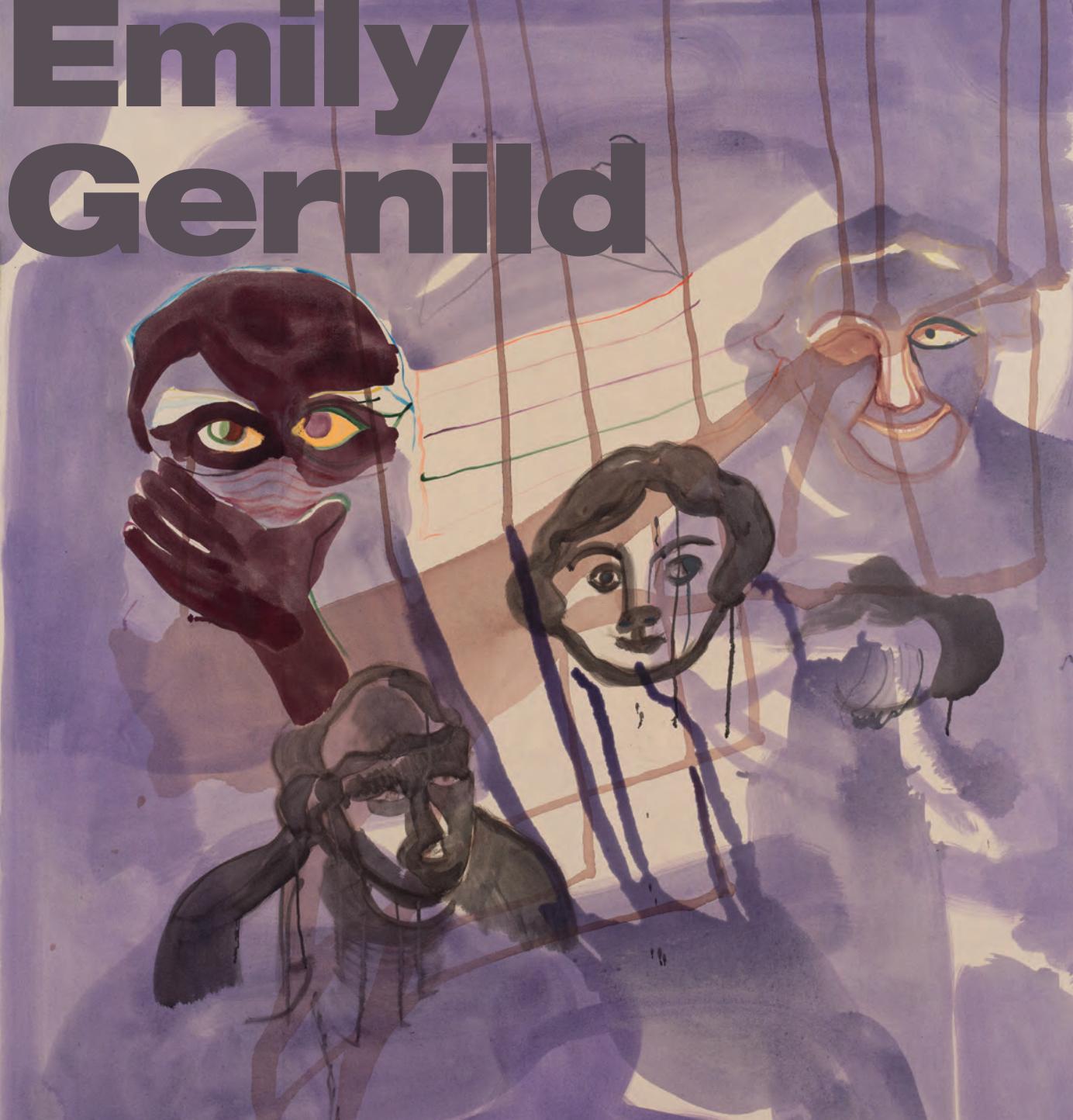

Emily Gernild

Emily Gernild
*Far har dukker med /
Aunts and Dolls*

Far har dukker med

Inger og Eva var ikke Emilys egentlige tanter. De var Emilys mors tanter. Og fordi moren kaldte dem tanter, gjorde Emily det også.

Gennem de sidste mange måneder har jeg i fællesskab med kunstneren Emily Gernild reflekteret over tidligere generationers kvindeliv og skæbnehistorier. En eftermiddag, hvor jeg besøgte Gernild i hendes lyse atelier i Søborg, drejede samtalens sig af ind på to perifere familiemedlemmer, nemlig tanterne Inger og Eva. Herfra udfoldede sig en besynderlig historie, og grundstenen til vores udstillingskoncept blev lagt. Inger og Eva boede sammen til deres død. De fik hverken børn, anden familie, uddannelse eller arbejde. De levede i farens villa og kom sjældent udenfor en dør.

Hvad kunne Emily ellers huske? Inger blev som ung kaldt oprørsk og utilregnelig, da hun mod al forventning ikke ville lade sig konfirmere. Hun kradsede omhyggeligt kønsspecifikke ord ud af de ungdomsromaner, hun læste, og brød sig ikke om at skulle blive ældre. Hun elskede sin søster Eva og gav ofte udtryk for den angst, som var forbundet med en mere eller mindre ubegrundet tanke om at miste hende.

Livet stod på mange måder stille.

Inger og Eva levede af deres fars penge og de flødekager, han havde med hjem fra job. Deres far var en succesfuld konditor, der forsørgede sine døtre og sorgede for, at de blev inden for havens hvide staklit. Moren hører vi ikke noget om. De minder, som Emily har fra mange besøg hos tanterne, består af stemninger, lysindfald og duften og smagen af kage.

Den markante udstillingstitel *Far har dukker med* refererer til tanternes eget liv, og hvordan de som unge sagde netop dét, når faren efter udenlands- og forretningsrejser havde dukker med hjem til dem. Titlen beretter om en forventningsfuld og glædelig begivenhed, men klinger samtidig også af en fastlåsthed og uhygge. *Far har dukker med* fremmaner således også nogle af de mere dystre, tvetydige og psykologiske spor, som findes i Gernilds sanseelige og farvestærke malerier.

I udstillingen såvel som i enkelte værker har Gernild grebet fat i minderne om sine tanter for derigennem at rekonstruere scener fra deres liv. Ikke for at tegne et fuldkomment portræt af, hvem disse personligheder var. Men for alligevel at nærme sig dem. Flere af figurerne i Gernild nyeste værker virker spøgelsesagtige i deres lysende og smalle konturer og halvgennemsigtige, tyndt malede kroppe. Flere af dem holder sig for munden, som om de holder på en hemmelighed.

I sine 30'ere fik Inger foretaget hjerneoperationen lobotomi, også kendt som 'det hvide snit'. Herefter var hun sengeliggende og blev passet i hjemmet af sin søster. En brutal historie, som gik stille hen. Lobotomi opfattes i dag som en af de største medicinske fejtagelser i nyere tid. Kvindelige patienter udgjorde langt størstedelen (knap 70 %) af de 4.500 patienter, der i perioden 1939 til 1983 fik foretaget det hvide snit i Danmark.

Mellem grufulde skæbneberetninger er Gernild også optaget af søsterskabet og de fortællinger, som blev delt mellem kvinderne i familien. Det har været en glæde for mig at både følge og understøtte Gernilds kunstneriske arbejde med at stykke en billedfortælling sammen på poetisk og drømmerisk vis.

I flere af de nye værker, såsom *Søstre* (2023) og *Dukker* (2023) – der på hver deres måde forholder sig helt konkret til udstillingens tematik – spores en ny retning i Gernilds maleri. Her skabes blandt andet forbindelse til store ikoner som den schweiziske maler Miriam Cahn (f. 1949) og den sydafrikanske maler Marlene Dumas (f. 1953). De opløste ansigter, som Gernild placerer på semi-monokrome og halvtransparente baggrunde, vibrerer mellem at være forankrede psykologiske tilstande og sværmerisk lette.

Emily Gernild arbejder både i stor og lille skala og forholder sig disproportionalt til de udvalgte motivers egentlige størrelsesordener. Et hus males på et lille firkantet lærred, mens et stykke lagkage fylder halvdelen af et af de helt store værker. I nogle værker udgør én figur hele maleriets flade, mens der i andre gøres plads til grupperinger af flere figurer, der står side om side. I nogle værker er malingen fed og taktil, i andre tynd og gennemsigtig. Gennemgående er interessen for maleriets mulighed for at arbejde i lag, arbejde ovenpå, strege ud og korrigere. På den måde bliver maleriet i sig selv et billede på de historier, som Gernild vil fortælle, og som er blevet omformet igen og igen.

Udstillingen drejer sig i høj grad om to kvinders historie, men den handler også om kollektiv hukommelse og personlig erindring. Størstedelen af de udstillede værker, som også findes i dette katalog, tager afsæt i Inger og Evas liv og de ting, som omgav dem: et gåsebryst, en dukke, en opredt seng, et dækket bord, et uhyggeligt ansigt, et forvrænget skær og skjulte ord. De ældre værker, som er blevet udvalgt og fojet ind i sammenhængen, understreger blot, at Gernilds kunstneriske interesse for det intime nærbilledede og psykologiske portræt har eksisteret længe.

Gernilds maleriske arbejde er tidligere blevet sat i forbindelse med de kvindelige fynbomålere, herunder den anerkendte kunstner Christine Swane (f. 1876). Netop Gernilds arbejde med forskellige opstillinger og parafrasering over det klassiske stillebenmaleri rækker tilbage i tiden, mens kompositioner, farvebrug og motiver udforskes på nye måder.

Jeg vil gerne sige en stor tak til Emily for at tage os med ind i de farverige og dystre rum og ind i en historie, hvor der både er plads til søde minder og stort ubezag. Også stor tak til teamet på GI. Holtegaard og Jens Rønholt for at støtte undertegnede i udvikling af udstillingsdesign. Tak til Jeanette Lindholdt Madsen og Bo Bjerggaard for en kæmpe støtte under hele processen, og i særdeles med produktionen af nærværende katalog. Tak til Gitte fra Café Mormor for hendes sponsorat af kager til udstillingsåbningen, som levendegjorde et minde om Inger og Eva. Sidst men ikke mindst skal der lyde en kæmpe tak til Beckett-Fonden og Grosserer L.F. Foghts Fond, som generøst har støttet udstillingen. En stor tak skal også lyde til Augustinus Fonden, Det Obelske Familiefond og Statens Kunstmuseum, som støtter GI. Holtegaards årsprogram.

Mai Dengsøe
Kunstnerisk leder og kurator

Huset, 2014
Private collection

Et ansigt, 2009
Private collection

Erindringer om Inger og Eva af Emily Gernild

Min mor og jeg stiger af bussen i Vanløse. Jeg er seks år gammel, og vi er taget fra Frederiksberg for at besøge min mors tante Inger og tante Eva. To ældre søstre, som lever og bor, som de altid har gjort, i deres barndomshjem i en villa på Bellisvej. Et hjem etableret i 1934 for penge fra et konditori på Jarmer's Plads i København. En villa, de blev flyttet ud i af faren, konditoren, da Inger, den ældste søster, som teenager viser tegn på 'afvigende' adfærd – Inger ville ikke konfirmeres. Et valg, som bragte stor sorg over den kristne familie med indremissionsk baggrund. Villaen på Bellisvej i Vanløse blev valgt, fordi konditoren mente, den ville give den fornødne ro og rene luft til sin ældste datter. Her tilbragte søstrene resten af deres dage uden at få børn og tilsyneladende uden andre livsledsagere end hinanden.

Som barn var jeg fuld af ærefrygt og anspændt nysgerrighed inden mit første møde med disse to 'gammeljomfruer'. Jeg vidste, at Inger havde lidt af tvangstanker, depression, og at hun havde et skrøbeligt sind. Fra badeværelset, som var malet olivengrønt, spredte duften af datidens populære sæber Lux og Imperial Leather sig tungt i villaen. Dagligstuen husker jeg som stille, fortættet og fyldt med lyden af bornholmerurets mekaniske tikken. Ellers var lyden dæmpet af væg til væg-tæpperne og de tunge polstrede møbler med frynser og kantebånd. På sofabordet var der med yndigt kaffestel stillet an til kaffe og kagebord. På kagefadet stod to gåsebryst med marcipan og en midte af sveskefyld. Kartoffelkager, napoleonhatte, walesstang. Alle kager, som skulle spises med kagegaffel. Det overdådige kaffebord, den tætte luft og stilheden i villaens dagligstue gjorde stort indtryk på mig. Men noget tydede alligevel på, at noget eller nogen manglede. For under et af vinduerne længst væk fra kaffebordet stod en stor, grøn, polstret lænestol. En af dem med plysset tykt møbelstof. Når lyset fra det tynde gardin faldt ind i stuen, kunne man se de store pletter på armlænet, hvor møbelstoffet var slidt væk. Den slags, som kommer af dagligt slid over mange år. Ingers stol. Hun havde siddet der det meste af sine vågne timer og kigget ud på haven med de store, gamle træer. Engang måtte en gartner fælde den store blodbøg, og Inger havde grædt af sorg over, at det store, smukke træ måtte lade livet. Døden og tanker om døden og det at blive ældre og at skulle adskilles fra dem, hun havde kær, var ubærlig for hende. Alt, hvad der på nogen måde var vidne om forandring og udvikling, måtte tages væk og sættes i stå. I en af de bøger, jeg senere hen arvede, fandt jeg sætninger, hvor specifikke ord sirligt var blevet udvisket. Ord, som indebar køn, alder og Gud (se opslået bog). Og jeg anstrengte mig for at være meget stille og høflig, når vi var hos tanterne. Jeg var bange for, at jeg kunne gøre Inger mere syg, hvis jeg sagde bestemte ord. I dag ved jeg, at det selvfølgelig ikke var tilfældet. Og jeg er i dag heller ikke sikker på, at jeg har været i villaen, mens Inger var der. Ofte var det sådan, at hun lå oppe på første sal på sit soveværelse. Jeg har aldrig været der. Men beskrivelser og forestillingerne har været nok (hvid seng). Ved at skabe forbindelse mellem et minde og en forestilling om noget, som skete, opstår der en slags ny vinkel på en fortælling. Denne nye vinkel kan med årene blive til en erindringsforskydning. Og det forestillede og det huskede bliver til ét.

Udstillingens titel, *Far har dukker* med, er taget fra en anekdote, jeg har om de to søstre. Når deres far vendte hjem fra sine udlandsrejser, talte de to piger altid om, hvorvidt han mon havde gaver med hjem. Måske en dukke? Den ene søster sagde til den anden: Far har en dukke med til mig! For det er mig, han elsker mest, jeg er den ældste. Hvortil den anden svarede: Far kan godt have en dukke i hver arm. Mine tanters liv blev for mig en fortælling om hengivenhed, selvopofrelse, sygdom, angst og undertrykt længsel. Om to kvinder, som forblev piger, og hvoraf den ene frivilligt af kærlighed til sin familie gav afkald på sig selv. Inger blev i slutningen af 1940'erne opereret i hjernen. Hun fik foretaget lobotomi, populært kaldet 'det hvide snit'.

Udstillingen er for mig et forsøg på at tage livtag med nogle af min barndoms fornemmelser og spørgsmål, som mine oplevelser med tanterne har efterladt i mig som voksen kunstner, og forene barnets minder med den voksnes viden og erfaring.

Hvid Seng, 2010
Private collection

Aunts and Dolls

Inger and Eva weren't Emily's real aunts. They were her mother's aunts. And because her mother called them aunts, Emily did too.

Over the past several months, with the artist Emily Gernild, I have been reflecting on women's lives and fates in past generations. One afternoon when I visited Gernild in her light-filled studio in Søborg, the conversation turned to her two peripheral family members, Aunts Inger and Eva. The strange story that was unfolded became the cornerstone of our exhibition concept. Inger and Eva lived together until they died. They had no kids and no other family, education or work. They lived in their father's villa and rarely left the house.

What else did Emily remember? When Inger was young, she was called rebellious and unstable because she unexpectedly refused to be confirmed. She meticulously scratched out gender-specific words in the young adult novels she read and did not like the thought of having to grow older. She loved her sister, Eva, and often expressed anxiety at the more or less unfounded idea of losing her.

Life in many ways stood still.

Inger and Eva lived on their father's money and the cream pastries he brought home from work. Their father was a successful pastry chef who provided for his daughters and made sure they stayed within the white picket fence surrounding the garden. We hear nothing about their mother. Emily's memories of her many visits with her aunts are of moods, light falling in the windows and the aroma and taste of cake.

The striking Danish exhibition title, *Daddy Is Going to Bring Home Dolls*, refers to the aunts' lives. It was something they used to say when their father came home from business trips or trips abroad with dolls for them. The title tells the story of an expectant and happy event but is also resonant of stasis and something uncanny. *Daddy Is Going to Bring Home Dolls* likewise evokes the more sinister, ambiguous and psychological strains of Gernild's sensuous, colourful paintings.

In the exhibition, and in individual paintings, Gernild takes up memories of her aunts to reconstruct scenes from their lives. Not to render a complete portrait of who these personalities were but to get close to them, nonetheless. Several of the figures in Gernild's recent works look ghostlike in their luminous, narrow outlines and semi-transparent, thinly painted bodies. Several of them hold a hand in front of their mouth as if guarding a secret.

When she was in her thirties, Inger underwent a lobotomy. Afterwards, she was bed-ridden and nursed at home by her sister. A brutal event that passed quietly. Today, the lobotomy is regarded as one of the biggest medical mistakes of modern times. The vast majority (nearly 70%) of the 4,500 patients who were lobotomized in Denmark, in the period from 1939 to 1983, were women.

Alongside the tragic fates of the aunts, Gernild is also concerned with their sisterhood and the stories that were shared among the women in her family. It has been a pleasure for me to follow and support Gernild's artistic work of dreamily and poetically putting together a visual story.

Several of the artist's new works, including *Sisters and Dolls* (both 2023), in different ways embody the exhibition's theme. Revealing a new direction in Gernild's painting, they connect with the work of great icons like the Swiss painter Miriam Cahn (b. 1949) and the South African painter Marlene Dumas (b. 1953). Gernild's dissolved faces on semi-monochromatic and semi-transparent backgrounds oscillate between anchored psychological states and dreamy lightness.

Gernild works on both a large and a small scale, representing the actual scales of her chosen subjects disproportionately. A house is painted on a small square canvas, while a piece of layer cake takes up half of one of her biggest works. In some works, a single figure fills the entire picture plane, while others have room for groups of figures side by side. In some works, the paint is thick and tactile. In others, it is thin and transparent. In general, her interest inclines towards the painterly possibilities of working in layers, putting something on top, painting over and correcting. In turn, the painting itself becomes an image of the stories Gernild wants to tell that have been transformed over and over.

The exhibition, at heart, is about the story of two women, but also about collective and personal memory. Most of the exhibited works, which are also reproduced in this catalogue, are based on Inger and Eva's lives and the things they surrounded themselves with: a goose breast cake, a doll, a made bed, a set table, an eerie face, a distorted glow and hidden words. Added to this context, selected older works underscore Gernild's longtime artistic interest in intimate closeups and psychological portraits.

Gernild's paintings have been linked to the female Funen painters, including the respected artist Christine Swane (b. 1876). Gernild's arrangements of objects and paraphrases of classical still-life painting reach back in time, while she explores composition, colour and subject matter in new ways.

I would like to thank Emily for taking us into these colourful and gloomy spaces, and into a story that has room for both sweet memories and immense discomfort. Thanks as well to the team at GI. Holtegaard and Jens Rønholt for supporting me in developing the exhibition's design. Thanks to Jeanette Lindholdt Madsen and Bo Bjerggaard for tremendous support throughout the entire process, especially with the production of this catalogue. Thanks to Gitte from Café Mormor for her sponsorship of cakes for the exhibition opening, which brought to life a memory of Inger and Eva.

Last but not least, we are deeply grateful to the Beckett Foundation and Merchant L.F. Foght's Foundation for generously supporting this exhibition. Sincere thanks also to the Augustinus Foundation, the Obel Family Foundation and the Danish Arts Foundation for supporting GI. Holtegaard's exhibition program.

Mai Dengsøe
artistic director and curator

Det hvide snit, 2010
Private collection

Udsigt, 2012-13
Private collection

Reminiscences of Inger and Eva by Emily Gernild

My mother and I get off the bus in Vanløse. I'm six years old and we have come from Frederiksberg to visit my mother's Aunt Inger and Aunt Eva. Two elderly sisters who live the way they always have in their childhood home in a villa on Bellisvej. A home established in 1934 with money from a pastry shop on Jarmers Plads in Copenhagen. A villa that their father, the pastry chef, moved them into after Inger, the oldest sister, showed signs of "deviant" behaviour. Inger did not want to be confirmed, a decision that caused her Inner Mission Evangelical family great sorrow. The pastry chef chose the villa on Bellisvej in Vanløse because, he believed, it would provide the necessary quietude and clean air for his oldest daughter. There, the sisters spent the rest of their days, without having children and apparently with no other companions than each other.

As a child, I was full of awe and tense curiosity before my first meeting with the two "old maids". I knew that Inger had suffered from compulsive thoughts and depression and had a fragile mind. The bathroom was painted olive green and the whole villa was heavy with the scent of the popular LUX and Imperial Leather soaps. I remember the parlour as quiet, close and filled with the mechanical ticking of the grandfather clock. All other sounds were muffled by the wall-to-wall carpeting and the heavy upholstered, fringed furniture. The coffee table was laid out with a dainty coffee set and cakes. On the cake platter were two goose breasts with marzipan and a centre of prune filling. Potato cakes, Napoleon's hats, Welsh pastry. All cakes were to be eaten with a cake fork. The sumptuous coffee table, the close air and the silence of the villa's parlour made a big impression on me. However, something or somebody seemed to be missing. Under one of the windows, farthest from the coffee table, stood a large, green armchair in thick plush upholstery. When the light from the thin curtain fell into the room, you could see the big marks on the armrests where the fabric had worn away from daily use over many years. Inger's chair. She had sat there most of her waking hours, looking out on the garden with the big, old trees. Once, when a gardener had to cut down the big, beautiful copper beech, Inger had cried with grief at the beautiful tree having to lose its life. Death, and thoughts of death, ageing and having to part with her loved ones, was unbearable to her. Anything that in any way testified to change and evolution had to be taken away and halted. In one of the books I later inherited, I found sentences where specific words had been neatly erased. Words involving gender, age and God (see the open book). I took pains to be very quiet and polite when we visited the aunts. I was afraid that it might make Inger even more ill if I said certain words. I now know that wasn't so, of course. Also, I'm not even sure I was in the villa when Inger was there. Often, she would be upstairs in her bedroom. I never went there. But descriptions and imaginings were enough (white bed). When connecting a memory and an idea of something that happened, a new angle on a story emerges. Over the years, this new angle can affect a shift in memory. The imagined and the remembered become one.

The exhibition title, Daddy Is Going to Bring Home Dolls, is taken from an anecdote I have about the two sisters. When their father returned from a trip abroad, the two girls always talked about whether he would bring home gifts. Maybe a doll? One sister would say to the other, Daddy has a doll for me! Because he loves me the most. I'm the oldest. And the other would reply, Daddy can have a doll in each hand. For me, my aunts' lives became a story of devotion, sacrifice, illness, anxiety and repressed longing. A story of two women who remained girls, and one of whom voluntarily, for love of her family, relinquished her self. In the late 1940s, Inger underwent brain surgery, a frontal lobotomy.

This exhibition, for me, is an attempt to grapple with some of my childhood intuitions and the questions that my impressions of the aunts left in me as an adult, merging the child's memories with the adult's knowledge and experience.

Ingers handsker/Inger's Gloves

Blomster i sne
Private collection

„White Lodge“ var en smuk Villa, ikke pragtfuld og stor som Joans Bedstefaders Hus, men hyggelig og hjemlig, velholdt og proper.

De var nепpe kommet ind i Forstuen, forend Døren til højre blev slæst op paa vid Gab, og to glade børn kom farende ud. Den ene var lille og tyk; den anden var en lille Sylfesikkelsel med Masser af brunt Haar og et ovalt Ansigt.

„Det er Meg,“ sagde Fru Williamson og lagte Armen om den Pige, „og dette er Helen,“ vedblev hun og kyssede den lille tylke.

Saa vendte hun sig til Joan, der stod og saa lidt fryst som pa Tvillingerne, hendes nye Søstre.

„Det er Joan,“ sagde Fru Williamson, „hende skal I være rigtig gode imod.“ Men den Befaling var ganske umodvendig, for de to Tvillinger var lige saa kærlige af Natur som deres Moder, og Joan følte sig som hjemme, da de tog hende mellem sig og forte hende op ad Trapen, medens de snakkede los.

„Du vilde aldrig være faldet paa, at vi er Tvillinger, vel? Vi ligner stet ikke hinanden. Kom, skal du se Verelsen; du har faaet Paakhedningsverelsen. Det er Lojer, du skal være her — vi er saa glade for det, kan du tro.“

Da de var kommet halveje op ad Trapen, raahte Fru Williamson efter dem: „Hvor er Pamela?“

Begge børnene frisede.

„Hun har travlt i Dag. Margot Murray spiller Tennis paa Skolen, og saa kan Pamela naturligvis ikke blive derfra.“

Fru Williamson var lidt ked af, at Pamela var borte; hun havde rigtignok ikke udtrykkeligt sagt, at hun skulde blive hjemme, men hun mente, at det fulgte af sig selv. Et Øjeblik efter havde hun dog glemt det igen; hun hængte sig aldrig i Bagateller.

3. KAPITEL.

Pamela,

Fru Williamson boede i Norton, et Par Timers Kørfar at være saa kærlig som mulig mod Joan, og hun fortalte saa meget om Hjemmet og sine tre for at Joan ikke skulde føle sig fremmed.

„De er alle tre saa glade ved at faa en ny Søster, og ved du, hvad Meg spurgte mig om? Du ved, Meg er en af Tvillingerne. — Hun spurgte saamænd, om du skulde kaldes Garry eller Williamson? Men det havde jeg ikke faaet Tid at tanke paa, jeg tror, det nemmeste vil være at kalde dig ligesom de andre tre. Kunder du lide at blive kaldt Joan Williamson?“

„Det vil jeg meget gerne,“ svarede Joan.

Da de nædede Norton, tog Fru Williamson en Vogn til „White Lodge“, som hendes Villa hed, og undervejs viste hun Joan den Kirke, som de sogte om Søndagen, og lidt senere kom de forbi en kon, lang, red Bygning, der laa paa en Høj.

„Det er Skolen,“ forklarede Fru Williamson, „der skal I alle fire hen hver Dag.“

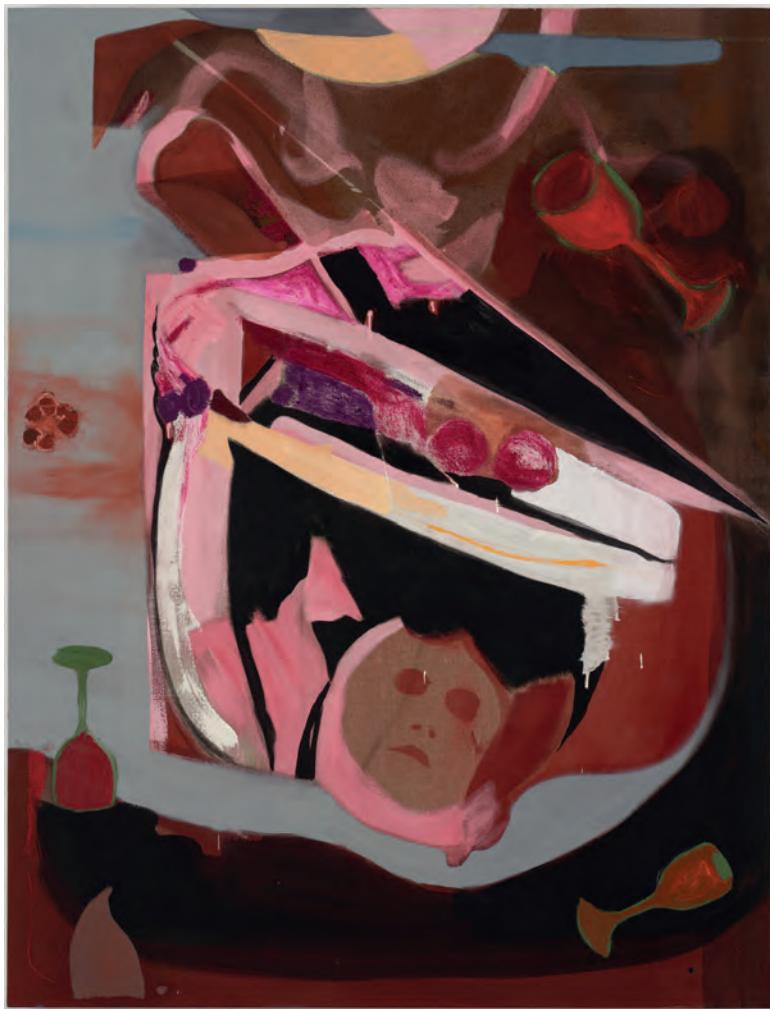
Skjulte ord, 2023
[EGM-23-007]

Lagkage, 2023
[EGM-23-008]

Flødeskumskage, 2023
[EGM-23-009]

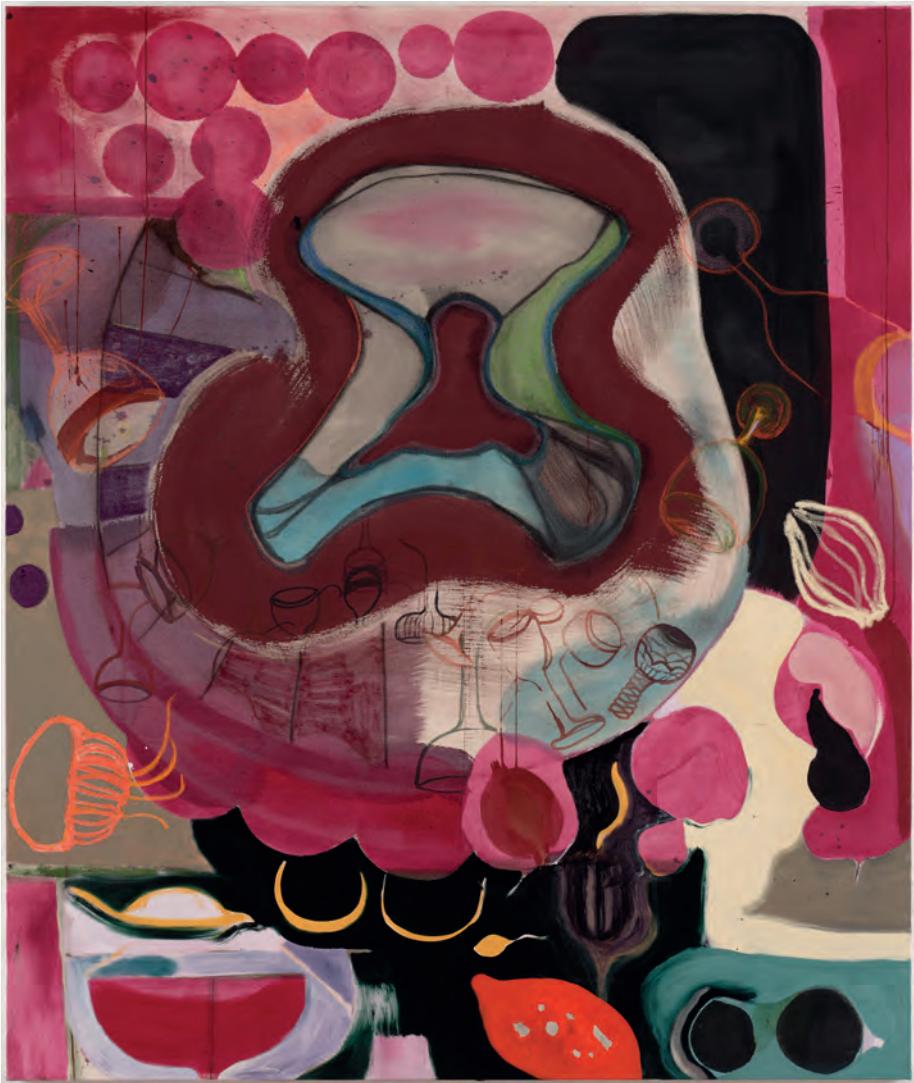

Lagkage II, 2023
[EGM-23-010]

Hindbærsnitte, 2023
[EGM-23-018]

Napoleonshat, 2023
[EGM-23-023]

Family Dinner, 2023
[EGM-23-017]

Søde sager I, 2023
[EGM-23-031]

Søde sager II, 2023
[EGM-23-032]

Søde sager III, 2023
[EGM-23-033]

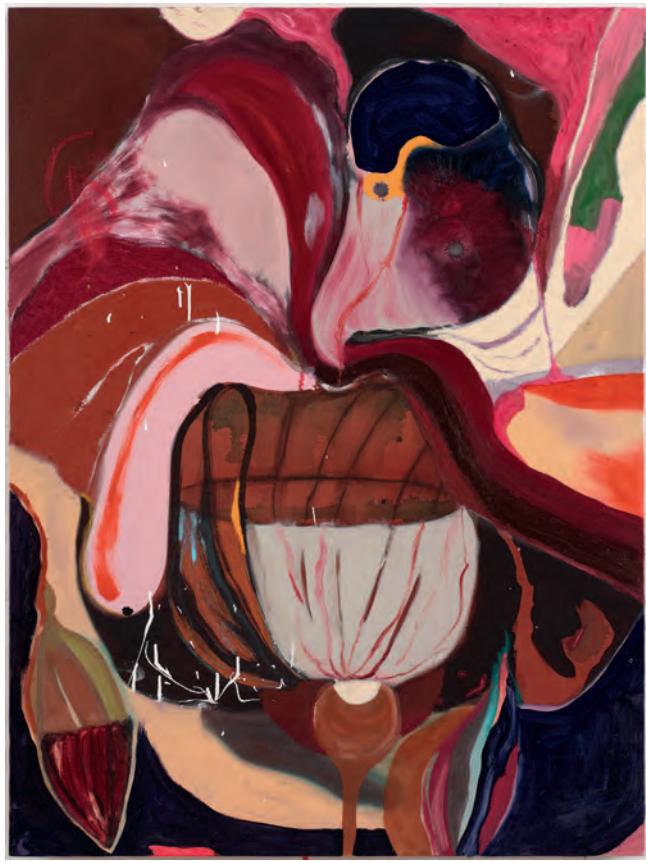

Søde sager IV, 2023
[EGM-23-034]

Gåsebryst med sveskegrød, 2023
[ABM-23-006]

Lux, 2023
[EGM-23-024]

Køkken, 2023
[EGM-23-015]

Kommodeskuffe I, 2023
[EGM-23-026]

Kommodeskuffe II, 2023
[EGM-23-027]

Kommodeskuffe III, 2023
[EGM-23-028]

Kommodeskuffe IV, 2023
[EGM-23-029]

Søstre, 2023
[EGM-23-012]

Køjeseng, 2023
[EGM-23-011]

Dukker, 2023
[EGM-23-016]

Et dukkebarn, 2023
[EGM-23-030]

Enestue, 2023
[EGM-23-019]

To i rum, 2023
[EGM-23-014]

Uden titel (Et forsøg), 2023
[EGM-23-025]

Uden titel (Kirkekaffe), 2023
[EGM-23-021]

Transformation, 2023
[EGM-23-022]

Inger, 2023
[EGM-23-013]

EMILY GERNILD

1985 Born in Odense, DK
2010-2016 Funen Art Academy
2013-2014 Düsseldorf Kunstakademie, prof. Tal R

Lives and works in Copenhagen

Collections

Canica Art Collection, NO
Trapholt Museum of Modern Art, DK
Kastrupgåardsamlingen, DK
Danish Arts Foundation (Statens Kunstmuseum), DK

Selected solo exhibitions

2023 Far har dukker med, Gl. Holtegaard, Holte, DK
Nocturnalis, Schwarz Contemporary, Berlin, DE
2022 Never Too Good to Be True, Galleri Bo Bjerggaard, Copenhagen, DK
Soil, OSL Contemporary, Oslo, NO
2021 Under Skumring, M100, Odense, DK
2021 Black Lemons, SCHWARZ CONTEMPORARY, DE
2020 Domestic Landscapes, Gallery Kant, DK
2019 Before and After, House for Art and Design, Holstebro, DK
Upåtaget, Rønnebæksholm, Næstved, DK
2018 Moveable Feast, SCHWARZ CONTEMPORARY, DE
Coquetish, Gallery Kant, DK
2016 Graduated 2016, Galleri DGV, DK
2014 Return 2014, Gallery LB, DK

Selected group exhibitions

2023 Grønne Drømme, Kunstabgningen Filosoffen, Odense, DK
2022 Food Galore, in Baroque and Contemporary Art, Gl. Holtegaard, Holte, DK
The Sisters of Cassandra, Rundetaarn, DK
2021 Blomsten i kunsten, Arken Museum for Modern Art, DK
Vokseværk, Kastrupgaardsamlingen, DK
Dagsrester og andre pressede citroner – dialogue exhibition with Martha Hviid,
Gammelgaard Kunst og Kulturcenter, Herlev, DK
EFTERBILLEDER, JANUS Vestjyllands Kunstmuseum, DK

2020	Seniornotater; Midt I en Covid-tid, Trapholt, DK "29,7 * 19,8", Sydhavn Station, Copenhagen, DK
2018	Royal Copenhagen x Emily Gernild x Edition Copenhagen "Elements" (designed by Louise Campbell) 10-year Anniversary, Tokyo, JP
	On the Home Front, Gallery Kant, DK
2017	Between the Line and the Lavish, Gallery KANT, DK
	Stills, Gallery KANT, DK
2015	You're Just Too Good To Be True, curated group show by Tal R and Juergen Teller, CFA, Berlin, DE
2014	In the House, Pop-Up group show Bjalkes Alle Nørrebro, DK

Publications

2021	Black Lemons, Emily Gernild, Kerber Verlag
2019	Gernild/Swane: Gernild x Swane

Public Commissions

2020	Holbæk Art, Holbæk, DK
2019	Decoration for Undervisningsministeriet, Svendborg, DK

Awards

2021	Honorary grant, Niels Wessel Bagge's Arts Foundation
------	--

Kagefad, 2023
[EGZ-23-026]

Emily Gernild

Far har dukker med / Aunts and Dolls
17 November 2023-18 February 2024

Værker / Works

Emily Gernild
Et ansigt, 2009
Mixed media
85 cm x 50
Private collection

Emily Gernild
Hvid Seng, 2010
Acrylic on canvas
50 cm x 90 cm
Private collection

Emily Gernild
Det hvide snit, 2010
Mixed media
50 cm x 50 cm
Private collection

Emily Gernild
Udsigt, 2012-2013
Mixed media
80 cm x 80 cm
Private collection

Emily Gernild
Huset, 2014
Mixed media
39 cm x 39 cm
Private collection

Emily Gernild
Gåsebryst med sveskegrød,
2023
Rabbit-skin glue, gesso, acrylic,
oil stick, water color and pastels
on canvas
190,0 cm x 140,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-006

Emily Gernild
Skjulte ord, 2023
Rabbit-skin glue, watercolor,
oil, linen canvas, and oil pastels
on cotton
190,0 cm x 140,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-007

Emily Gernild
Lagkage, 2023
Rabbit-skin glue, oil pastels,
acrylic, pencil, and watercolor
on cotton
190,0 cm x 140,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-008

Emily Gernild
Flødeskumskage, 2023
Rabbit-skin glue, pastel, pencil,
oil crayon, acrylic, and water-
color on cotton
190,0 cm x 140,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-009

Emily Gernild
Lagkage II, 2023
Rabbit-skin glue, watercolor,
gesso, oil and oil crayon on linen
170,0 cm x 130,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-010

Emily Gernild
Køjeseng, 2023
Watercolor, pencil, gesso,
rabbit-skin glue, pastel, acrylic,
oil, and oil pastels on linen
170,0 cm x 130,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-011

Emily Gernild
Søstre, 2023
Rabbit-skin glue, watercolor,
cotton canvas, and gesso on
linen
120,0 cm x 90,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-012

Emily Gernild
Inger, 2023
Rabbit-skin glue, watercolor, oil
pastels, gesso, and oil on linen
180,0 cm x 150,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-013

Emily Gernild
To i rum, 2023
Rabbit-skin glue, oil pastels,
watercolor, and pastel on cotton
190,0 cm x 160,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-014

Emily Gernild
Køkken, 2023
Rabbit-skin glue, oil, oil pastels,
pastel, watercolor, gesso, char-
coal, and acrylic on cotton
190,0 cm x 160,0 cm x 3,5
EGM-23-015

Emily Gernild
Dukker, 2023
Rabbit-skin glue, watercolor, oil
crayon, and acrylic on cotton
210,0 cm x 180,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-016

Emily Gernild
Family Dinner, 2023
Oil on cotton
130,0 cm x 170,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-017

Emily Gernild
Hindbærsnitte, 2023
Oil on cotton
130,0 cm x 170,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-018

Emily Gernild
Enestue, 2023
Rabbit-skin glue on linen
140,0 cm x 190,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-019

Emily Gernild
Uden titel (Kirkekaffe), 2023
Gesso, rabbit-skin glue, oil
pastels, oil, and pastel on linen
190,0 cm x 140,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-021

Emily Gernild
Transformation (diptych), 2023
Watercolor, oil pastels, and
rabbit-skin glue on cotton
210,0 cm x 360,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-022

Emily Gernild
Napoleonshat, 2023
Oil, oil pastels, acrylic, gesso,
pencil, rabbit-skin glue, and
watercolor on cotton
190,0 cm x 160,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-023

Emily Gernild
Lux, 2023
Oil, oil pastels, gesso, and
rabbit-skin glue on linen
120 cm x 90 cm
EGM-23-024

Emily Gernild
Uden titel (Et forsøg), 2023
Rabbit-skin glue, gesso,
charcoal, oil pastels, and water-
color on linen
180,0 cm x 150,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-025

Emily Gernild
Kommodeskuffe I, 2023
Rabbit-skin glue, oil, gesso, and
watercolor on linen
120 cm x 80 cm
EGM-23-026

Emily Gernild
Kommodeskuffe II, 2023
Rabbit-skin glue, oil, gesso, and
watercolor on linen
120 cm x 80 cm
EGM-23-027

Emily Gernild
Kommodeskuffe III, 2023
Rabbit-skin glue, oil, gesso, and
watercolor on linen
120 cm x 80 cm
EGM-23-028

Emily Gernild
Kommodeskuffe IV, 2023
Rabbit-skin glue, oil, gesso, and
watercolor on linen
120 cm x 80 cm
EGM-23-029

Emily Gernild
Et dukkebarn, 2023
Rabbit-skin glue, oil crayon and
oil on linen
35,0 cm x 200,0 cm x 3,5 cm
EGM-23-030

Emily Gernild
Søde sager I, 2023
Rabbit-skin glue, oil crayon and
oil on linen
60,0 cm x 40,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-031

Emily Gernild
Søde sager II, 2023
Rabbit-skin glue, oil crayon and
oil on linen
60,0 cm x 40,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-032

Emily Gernild
Søde sager III, 2023
Rabbit-skin glue, oil crayon and
oil on linen
60,0 cm x 40,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-033

Emily Gernild
Søde sager IV, 2023
Rabbit-skin glue, oil crayon and
oil on linen
60,0 cm x 40,0 cm x 4,5 cm
EGM-23-034

Emily Gernild
Kagefad, 2023
Watercolor, pencil, and oil
pastels on paper
69 cm x 24 cm
EGZ-23-026

glHoltegaard

GALLERI BO BJERGGAARD

The catalogue has been published on the occasion
of Emily Gernild's exhibition "Far har dukker med /
Aunts and Dolls" 17 November 2023-18 February
2024" at Gl. Holtegaard in collaboration with Galleri
Bo Bjerggaard.

© The Artist & Galleri Bo Bjerggaard
Translation Danish to English: Glen Garner
Photo Anders Sune Berg
ISBN 978-87-93134-58-4

The artist wishes to send thanks to my husband and
colleague, Mads, and to 'Mormors' from Bredgade
for the lavish cake table. And thanks to the team at
Gl. Holtegaard, Galleri Bo Bjerggaard and
PrintDivision.

